Jak již bylo několikráte vysloveno, zejména v poslední době nálezem ze dne 5. března 1927, č. 4290 (Boh. A. č. 6370), jest výrok zemské odvolací komise pro válečné poškozence podle vládního nařízení z 8. června 1922, č. 184 Sb. z. a n., jako pouhé znalecké dobrozdání pro rozhodnutí zemského úřadu pro péči o válečné poškozence i ministerstva sociální péče o přiznání důchodu podle zákona č. 142/20 a č. 39/22 částí skutkové podstaty a může správním úřadem po stránce formální správnosti býti přezkoumán. Znalecké dobré zdání, i když bylo získáno způsobem zvláště kvalifikovaným, jak tomu jest při nálezích zemské odvolací komise pro válečné poškozence, nemusí býti pro rozhodující úřad za všech okolností závazným, z čehož se podává, že jest nutno přezkoumávati nálezy komise té úřadem správním i z požadavku právní obhajoby. I straně musí býti v řízení správním dána možnost kritiky znaleckého dobrozdání. Již v odvolání vytýkal stěžovatel, že určení 50% výdělečné neschopnosti neodpovídá jeho zdravotnímu stavu, že jest úplně výdělku neschopným, jsa od roku 1919 zbaven svéprávnosti. Výtku tuto opětuje i ve stížnosti na Nejv. správní soud.

Žalovaný úřad, vycházeje z mylného právního názoru, že nález zemské odvolací komise zbavuje jej povinnosti učiniti jakékoli další úřední opatření, nezkoumal vůbec nález ten jako část skutkové podstaty po stránce formální správnosti a nezaujal nijakého stanoviska k námitkám stěžovatelovým. Žalovaný úřad pouze v doslovu důvodů podotkl, že v postupu zemské odvolací komise neshledal žádné závady, čímž reagoval jen na výtku odvolání, že zemská odvolací komise stěžovatele nepředvolala osobně k prohlídce, takže v této větě nelze snad spatřovati výrok, vztahující se na otázku formální správnosti nálezu. Nesluší proto usuzovati, jak chce tomu odvodní spis, že stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu podaná nesměřuje proti vlastnímu obsahu naříkaného rozhodnutí, že ministerstvo sociální péče nemůže na nálezu zemské odvolací komise ničeho měniti, naopak stížnost napadá přímo pod zorným uhlem vadnosti řízení tento obsah naříkaného rozhodnutí.

Poněvadž tudíž vylíčené nedostatky řízení zaviněny byly mylným právním názorem žalovaného úřadu, nezbylo než rozhodnutí zrušiti dle §u 7. zákona o správním soudě.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 5. května 1928, č. 11.848/28.)

Platnost nálezu zemské odvolací komise.

Výměrem zemského úřadu pro péči o válečné poškozence v Bratislavě ze dne 15. prosince 1925, č. j. 172.732/VIII-1/1925, stanovena stěžovatelova výdělečná neschopnost na 15% a nepřiznán mu invalidní důchod, poněvadž ztráta výdělečné způsobilosti nedosahuje 20%.

Odvolání strany, v němž bylo tvrzeno, že odvolatel jest chorým, neschopným výdělečné práce a vytýkáno, že nebyl lékařsky prohlédnut, nevyhovělo ministerstvo sociální péče rozhodnutím ze dne 8. září 1926, č. j. 21.772-V/1a-1926, neshledavši v postupu zemské odvolací komise, jejíž řádně odůvodněný nález se zakládá na posudku lékaře-znalce, žádné závady.

O stížnosti uvážil Nejvyšší správní soud toto:

Stěžovatel zabývá se ve své stížnosti nálezem zemské odvolací komise, který napadá proto, že prý stanovená jím jeho výdělečná neschopnost jen 15%, neodpovídá stavu jeho nemoci a že nedala jej zemská odvolací komise znovu prohlédnouti, nýbrž potvrdila prostě původní nález.

Výrok zemské odvolací komise, jak již Nejvyšší správní soud vícekráte vyslovil tvoří ve své funkci znaleckého dobrozdání součást skutkové podstaty a může správním úřadem býti přezkoumán po stránce formální správnosti.

Pohlížíme-li na výrok tento s tohoto hlediska, jak patrně to má na zřeteli stěžovatel, podav stížnost do rozhodnutí ministerstva sociální péče, které opírá se o zmíněný výrok, lze výrok takový jako součást skutkové podstaty naříkaného rozhodnutí přezkoumati jen v mezích §u 6, odst. 2., zákona o správním soudě, zda totiž neodporuje spisům, nemá-li zapotřebí doplnění a netrpí-li řízení podstatnou vadou.

V tomto směru vytýká stěžovatel pouze, že rozhodnutí zemské odvolací komise o 15% neschopnosti k výdělku neodpovídá stavu jeho nemoci, při čemž se odvolává lékařského vysvědčení MUDra Františka F., lékaře v Bratislavě, ze dne 28. října 1926. Toto vysvědčení jest však novým průvodem, k němuž po rozumu §u 5, zákona o správním soudu nelze přihlížeti jakožto k nepřípustné novotě. Stěžovatel podobně jako v odvolání k žalovanému úřadu neuvádí vůbec určitých skutkových okolností, z nichž by byla brána v pochybnost správnost znaleckého posudku. Pouhé tvrzení, že nález zemské odvolací komise neodpovídá stavu jeho nemoci, lze posuzovati jen jako konečný stěžovatelův úsudek, který by musil se opírati o určité jmenovitě tvrzené skutečnosti, z nichž stěžovatel ke zmíněnému úsudku dospívá. Proto taková všeobecná formulovaná a nějakými konkretními skutečnostmi nedoložená výtka nemůže dojíti povšimnutí.

Zbývá přezkoumati výtku, že zemská odvolací komise nedala stěžovatele znovu prohlédnouti.

Výtku tuto lze se zřetelem k hořejším úvahám učiniti předmětem přezkoumání pouze ve směru §u 6, odst. 2., zákona o správním soudu, totiž potud, pokud žalovaný úřad zjišťuje stěžovatelovu výdělečnou neschopnost, mohl výrok zemské odvolací komise položiti na spolehlivý a úplný základ své kognice.

Poněvadž, jak již shora bylo k tomu poukázáno, stěžovatel ve svém odvolání k žalovanému úřadu netvrdil vůbec žádných určitých konkretních skutečností, z nichž by se dalo souditi na formální vadnost postupu zemské odvolací komise, obmeziv se tam na pouhou všeobecnou výtku, že jest chorým a neschopným práce výdělečné, neměl žalovaný úřad důvodného podnětu k tomu, by řízení nějakým způsobem doplňoval, když nález zemské odvolací komise, řádně odůvodněný, byl v úplném souladu s dřívějšími lékařskými posudky, podanými dne 27. dubna 1921 a 19. prosince 1924 po předchozí prohlídce stěžovatelově, zejména s posudkem podaným po nové prohlídce dne 19. prosince 1924, který vyzněl v podstatě stejně jako posudek dřívější ze dne 27. dubna 1921. Oba posudky souhlasně konstatují stav po operaci pravostranné kýly tříselné a varices na pravém lýtku, jako stav chorobný, který jedině souvisí s válečnou invaliditou, tvoře její podstatu, a oba posudky souhlasně odhadují ztrátu výdělečné schopnosti pouze na 15%. V témže smyslu podán i lékařský nález a posudek ze dne 9. listopadu 1925 u zemské odvolací komise, který označuje varices na pravém lýtku za vadu vrozeného původu, připouštěje toliko zhoršení vojenskou službou.

Neshledal-li tedy žalovaný úřad v postupu zemské odvolací komise, která neuznala nutným stěžovatele znovu prohlédnouti, žádné závady, nespočívá úsudek tento na vadném řízení.

Nejvyšší správní soud neshledal tudíž, že by rozhodnutí naříkané trpělo vadností po rozumu §u 6, odst. 2., zákona o správním soudu, pročež byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

(Nález Nejv. správ. soudu ze dne 2. června 1928, č. 15.128/28.
Srovnej předchozí nález č. 11.848/28 a contr.)

Předpisy daně z příjmu (důchodové) tvoří spolehlivý podklad rozhodnutí o nároku na důchod, třeba nenabyly moci práva.